

Європа аплодує їй стоячи

У Сарненському районному ліцеї «Лідер» продовжує роботу історико-культурологічний проект «Особливе місто», присвячений 75 річниці Сарненського району. Учні під егідою викладачів досліджують долі земляків-сарненців у напрямку «Люди міста», щоб возвеличити імена талановитих діячів, які й нині популяризують Сарненщину не тільки в краї, державі, а й за її межами. От і нещодавно відбулася чергова незабутня зустріч із молодю панянкою, яка живе справжнім мистецтвом, оперною дівочою Наталією КОВАЛЬОВОЮ — примадонною Дюссельдорфської та Брюссельської опер. Співачка вже об'їздила всю Європу, виступаючи в найвідоміших оперних театрах, зокрема й у Французькому з Хосе Каррерасом. Вона - призерка престижного знаменитого конкурсу молодих оперних співаків «Опералія», де срібну ліру їй вручив всесвітньовідомий іспанський тенор Пласідо Домінго, ще володарка призу глядацьких симпатій. Має тисячі прихильників у Німеччині, де зараз живе, а Європа аплодує їй стоячи.

Передувала цій зустрічі наукова робота Софії Синюги під керівництвом вчителя української мови та літератури Алли Гавдьо. А до написання їх спонукали, насамперед, обдарованість землячки й непростий шлях до визнання її примадонною. Дівчинка отримала неабияке задоволення від спілкування з Наталією, й досі вражена талантом видатної землячки. До того ж, Алла Вікторівна, як ніхто, знає родину Ковальових, бо дружать і спілкуються ще з 1975 року, разом із Миколою Миколайовичем, батьком примадонни, працювали в СШ № 1 (нині НВК «Школа-колегіум»). Тож акцентувала, що саме на прикладі цієї родини варто вчитися виховувати дітей, надавати освіту й вселяти віру в себе, що згодом допомагає їм досягти мети.

Розповісти про нелегку й звитяжну роботу, починаючи з виступів на сарненських аматорських підмостках і до подолання сходинок до тріумфу, завоювання світової слави, запросили Наталію Ковальову, а її доповнили брат Микола та батько Микола Миколайович, які також завітали в ліцей й поділилися сокровенним.

Спершу слово надали голові родини Миколі Ковальову, який з гордістю зізнався, що навіть не мріяв побувати у величних містах Європи, а надто в Парижі. Відтак, опинившись на пероні паризького вокзалу, в нього покотилися сльози: «Я, рядовий учитель, побуваю в тих місцях, якими пишається весь світ, де слухав концерти Наполеон і діячі французької культури, інші видатні світові особи!. Ось так, завдяки доньці, батько слухав опери «Травіата» й «Богема» з її участю. Він постійно дякує Богові й прихильній долі за талант і зірковий успіх Наталочки й поєднує це з тим, що в їх сім'ї завжди побутовали українська пісня, народні звичаї та традиції. Досі пам'ятає першу перемогу й нагороду доньки, що її окришила, дала поштовх у величну оперну кар'єру. Але, звичайно ж, головну роль відіграла титанічна праця Наталії.

Поки на мультимедійній дошці демонстрували презентацію наукової роботи, ліцеїсти знайомили присутніх із автобіографією Наталії Ковальової. Народилася 1979 р. в Сарнах, закінчила СШ № 5 (нині Сарненська гімназія). З семи років відвідувала місцеву музичну школу, опановуючи бандуру, водночас педагоги відзначили її гарний спів. Потім навчання у Львові в професора Людмили Посікіри. До речі, тут спрацював щасливий випадок : прижали ж бо вступати запізно, але вже тоді фортуна була на боці талановитої юнки і їй все

ж влаштовували прослуховування в кабінеті директора. Від хвилювання дуже тремтіли руки, яка ж тут гра на бандурі? І Наталка заспівала, чим покорила маститих викладачів, і згодом професор Посікіра займалися із юною сарненкою вокалом. Пізніше вступила в консерваторію, де також паралельно з бандурою опановувала вокал як другий фах із педагогом Тамарою Дідик. А в 1998 р. перемогла в конкурсі виконавців на українських народних інструментах ім. Г. Хоткевича. До того ж, відвідувала вокальні майстер-класи у Вроцлаві, займаючись оперним співом, і у 1999-ому дебютувала на сцені державної опери у Вроцлаві. З 2001 р. — солістка «Німецької опери на Рейні» в Дюссельдорфі. А справжнє визнання прийшло до української співачки, коли отримала призи на одному з найпрестижніших конкурсів молодих оперних виконавців «Опералія» в Лос-Анджелесі, за сновником якого є легендарний Пласідо Домінго (2004 р.). У 2007 році в Санкт-Петербурзі вже співала з Хосе Каррерасом, відомим іспанським співаком! Крім цього, виступала в театрах Брюсселя, Франкфурта-на-Майні, Лілля, Страсбурга, Зальцбурга й ін.

Почувши імена музичних світил, учні не втрималися від запитання, як воно, співати разом із всесвітньовідомими тенорами? Але відповідь була простою: «Коли бачиш на сцені кумира, думаєш, що це — недосяжна зірка. Насправді, це надзвичайно прості та щирі люди».

Глава родини Ковальових акцентував, що в дітей кар'єрний шлях пролягав нелегко. Їх успіху, по-перше, допомогли виховання й ті зерна патріотичності, терпимості, душевності, милосердя, віри, так притаманні справжньому українцеві, посіяні в душі змалку. До всього, впевнений Микола Миколайович, пощастило, що на шляху їм зустрічалися, справді добрі люди, які сприяли - здійсненню мрій. Зокрема Наталії дали перші й вагомі ази науки в Сарненських музичній та школі № 5, Львівських школі й консерваторії і, безперечно, - Польщі та Німеччині, бо повірили в талант землячки й цим посприяли її визнанню. Батько пишається, що й досі Наталка –українка, хоч їй уже неодноразово пропонували змінити громадянство, та вона залишається патріотом України, бо Батьківщина в неї одна. А наукова робота ліцеїсти у вигляді буклету, запевнив, служитиме як настільна книга сім'ї Ковальових.

Час від часу прослуховували композиції з виступами оперної діви які торкалися глибин душі. Незабутнє враження отримали від «Мелодії» Мирослава Скорика, яку виконали Олександр Божик і Наталія Ковальова у супроводі Академічного симфонічного оркестру Львівської філармонії під батотою головного диригента Айдара Торибаєва, а також неперевершений спів української народної пісні «Два кольори».

Брат Наталії Микола підтвердив, що українська пісня - атрибут їх родини. Свого часу він закінчив СШ № 5, навчався в ПТУ-22 у Сарнах, потім здобув фах лікаря у Львівському університеті медицини. Зараз - лікар-реаніматолог, анестезіолог, живе й працює в Нью-Джерсі. Брат співачки розповів, що ще за радянських часів бережуть і примножують українські традиції та звичаї. Саме дід Йосип, якого в 14 років забрали на каторгу в Караганду, й він там мало не загинув через палку любов до неньки-України, навчив їх відомих козацьких пісень. Свій патріотизм чоловік продемонстрував ще в 1990 році: приїхавши зі Львова з жовто-блакитним прапором, під час першотравневого параду вивісив його на балконі квартири будинку біля площі, де мешкали. Ото резонанс тоді викликала ця подія! Чимало неприємностей пережили всі члени родини і після цього. Але патріотичний запал Миколи-молодшого й надалі проявлявся. Тож у 1991-ому, за день до путчу в Москві, з одностумцями відкривали повстанську могилу в Кураші, а Наталка там ще й співала, і Як і колись, нині московські займанці хочуть відібрати в нас найголовніше - сімейні традиції, знищити нашу пісню, щоб ми були однорідною сірою масою, без емоцій, напівбидлом, яким легко управляти, але саме завдяки національним звичаям, обрядами, пісням, в яких закладена наша генетика й осіб життя, ми – непереможні.

- нас не розуміють північні сусіди в тому, що не дивимося на Європу як на щось величне, на що треба поклонятися, бо ми і є центр Європи й усього-на-всього прагнемо до європейської цілеспрямованості й економічної стабільності, - наголосив Микола Ковальов (молодший).

Приміром Наталка наразі відома європейська співачка, але їй там найголовніше, коли вона співає тут, у Львові або ж Києві, для співвітчизників. І навіть квіти, подаровані на Батьківщині, їй втричі дорожчі й пахучіші. По-перше, європейці вже втратили свої

народність, дух патріотизму, а українці своєю вдачею непереможні, бо не пасивні, а навпаки - співчутливі, добродушні. Нам повсякчас треба було відвойовувати рідну мову, націю, але саме ці історичні протистояння впродовж десятиліть навчили нас співпереживати. А наше бажання краще жити має підґрунтя добрих намірів як для себе, так і наших сусідів, бо ніколи не прагнули здобути покращання на чужому годі.. Варто пам'ятати: за 7П благополуччя й добробут треба боротися, а не чекати, що хтось прийде й подарує. Ні, щасливу долю треба здобувати власноруч. Отож уже зараз активно долучайтеся до акцій, благодійних фондів, громадських організацій і допомагайте творити велику українську державу разом. Тільки спільно переможемо як зовнішнього, так і внутрішнього ворога, який, на жаль, і досі крає Україну, - акцентував Микола Ковальов.

А ще наголосив, що повинні бути трішки егоїстами щодо Батьківщини, любити й поважати тільки рідну землю, де народились і виростили, де живуть батьки й житимуть діти, родина. Адже, хоч би де були, нас завжди тягнучиме до українського коріння. І берегти, шанувати й захищати рідні тенета — наш обов'язок. Наразі цю любов можна проявляти у вигляді допомоги добровольцям на сході, які метр за метром відвойовують рідну землю. Якщо замислитися, одна гривня не великі гроші, а вона, вкупі з іншими, зберігає життя, допомагає вистояти в тих немилосердних умовах на фронті. Головне пам'ятати, на цій землі господарі ми — українці.

Його слова доповнила Алла Гавдьо, бо через почуття скромності Микола не розповів дійсно важливі речі. Адже з юнацьких літ - щирий патріот. У далекі 90-ті минулого століття боровся за молоду й незалежну Батьківщину, й не тільки на балконі вивісив прапор України, а й на телевізійній вежі! Хоча це тоді було дуже небезпечно, бо й батьків могли наказати, та й сам міг не закінчити школу. Тоді таких, як він, не любили, не бажали зрозуміти ество тієї молоді, яка прагнула збудувати достойну державу з ім'ям Україна. Взагалі родина Ковальових дуже духовна. Приміром Микола Ковальов (молодший) є опікуном Української православної церкви Київського патріархату. Хоч і живе в Америці, та ніколи не забуває храм, побудований за його кошти, й донині підтримує постійно благодійними внесками. Крім цього, бійці в АТО вже втретє отримали солідну поміч від миколи, й вона, повірте, не вимірюється шкарпетками та спідньою білизною, а набагато вагоміша. Наталія теж благодійниця й опікунка храму Почаївської ікони Божої Матері Української автокефальної православної церкви, бо ця святиня зведена її коштами. У ній перший у державі іконостас з 17 образів виконано поліським бурштином. І це жертва оперної діви. У храмі нараховується ще 14 ікон, престол, аналой, розп'яття теж із сонячного каменю. А цьогоріч 5 серпня церква відзначала храмове свято. Того дня біля неї освячували хрест, і, знову ж таки, цю благородну справу здійснила Наталія Ковальова.

Упродовж творчого шляху Наталії Ковальовій доводилося долати багато труднощів, і поруч були різні люди: хто підтримував, а хто ставив палки в колеса. Наостанок оперна дівка порадила свідомо йти до мети, навіть, коли спотикнувся, вставати й йти далі, не брати приклад із когось, а вірити, що ти кращий, давати дорогу власним талантам, тільки не ховати їх. Головне - вибрати правильний напрямок, бо їх є дуже багато, і не помилитися. Та якщо й звернули не туди, не бійтеся вернутися й піти все ж правильною дорогою, тою, що приведе вас до визнання, успіху й щасливого майбуття. І, безперечно, бути патріотами, любити Україну, наші звичаї, обряди, традиції, не розлучатися з українською піснею, що дає насолоду, підвищує інтелект, захищає менталітет. Вона народні пісні виконує вдома, як у Сарнах, так і в Дюссельдорфі. На жаль, на закордонних і європейських сценах українська пісня не дуже затребувана. Та коли в країні почалися заворушення, Наталії, спільно з іще однією солісткою Іриною з Тернопільщини, запропонували зробити вранішній концерт. Національні патріотки вирішили виконати всі українські пісні, і що б ви думали? Німецька публіка достойно оцінила нашу культуру, яскраві вишиванки. Але, що не кажіть, краще як на рідній землі наші пісні ніхто не оцінить.

Наостанок організатори дійства, учні й педагоги Сарненського районного ліцею подякували гостям за зустріч, щастя почути наживо голос знаної в Європі й інших країнах світу і примадонни, коли для багатьох це и І досі залишається мрією, за мудрі² настанови й поради справді патріотичної проукраїнської сім'ї, яка показує гідний приклад виховання в дусі народних традицій і звичаїв, любові до рідного краю.

Наталія Ковальова побажала, щоб завжди з нами були українська пісня й мамина вишиванка, яка, хоч би куди закинула доля, береже і й захищає. Прощальним акордом зустрічі було дружне виконання Державного гімну України, який запропонували виконати гості дійства.

Варто зауважити, що такі заходи впливають на світогляд майбутнього покоління, а хороші настанови досвідчених гостей, вірю, допоможуть молодів майбутньому. Бо їх великий внесок у розбудову країни й рідного Полісся – прекрасний приклад для наслідування.

Вікторія Колядич